LIBRIS | We know books

CLIVE CUSSLER

SAHARA

Traducere din limba engleză
STELUŢA MOISE

LIBRIS | We know books

Cuprins

FURCILE CAUDINE 7

DISPARIȚIA 31

PARTEA I

FRENEZIA 41

PARTEA A II-A

PĂMÂNTUL PIERDUT 155

PARTEA A III-A

SECRETELE DEŞERTULUI 295

PARTEA A IV-A

ECOURI DE LA ALAMO 425

PARTEA A V-A

NAVA *TEXAS* 581

Ofertă completă
BIBLIOTECA RAO

Ficțiune pentru adulți

CLASICI CONTEMPORANI

Miguel Delibes	*Ereticul*
William Faulkner	*Hoțomanii • Iscoadă în țărână • O parabolă • Recviem pentru o călugăriță*
Gabriel García Márquez	*N-am venit să țin un discurs*
Witold Gombrowicz	*Jurnal – vol. I • Jurnal – vol. II*
Hermann Hesse	*Cele mai frumoase povestiri vol. 1 – Colecția Nobel • Cele mai frumoase povestiri vol. 2 – Colecția Nobel*
James Joyce	*Stephen eroul*
André Malraux	*Carnet din URSS 1934*
Thomas Mann	*Casa Buddenbrook vol. 1 – Colecția Nobel • Casa Buddenbrook vol. 2 – Colecția Nobel*
William Saroyan	*Aventurile lui Wesley Jackson • Nebunie în familie*
John Steinbeck	*Călătorii cu Charley*
Stefan Zweig	*Amoc. Obsedatul*

AUTORI CLASICI

Johann Wolfgang Goethe	*Poezii. Vol. 1*

LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

Angela Becerra	*Ella*
Adrienne Celt	*Chemarea focului*
Carlos Franz	*Deșertul*
Jack Fernley	*America uber alles*
Carlos Franz	*Locul în care a fost paradisul*
DeSales Harrison	*Adâncuri sălbatice*
Nathan Hill	*Nix*
Howard Jacobson	*Chestiunea Finkler • J*
Sarah Lark	*O speranță la capătul lumii • În țara norului alb • Cântecul maorilor • Aurul maorilor • În umbra arborelui Kauri*
Siegfried Lenz	*Un moment de reculegere*
Colum McCann	*Goana nebună a lumii*
Patrick Modiano	*Dora Bruder • Un pedigri*
Rosa Montero	*Nebuni din iubire • Cei iubiți nu mor niciodată*
Tea Obreht	*Soția tigrului*
Sara Stridsberg	*Forța iubirii*

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Anghel Andreescu	*Acțiunile separatiste*
Anghel Andreescu, Dan Andreescu, Dan Bardaș	*Efectul migrației asupra securității României și a Europei*

LIBRIS | We know books

1

5 mai 1996
Oaza Asselar, Mali, Africa

După ce mergi prin deșert zile sau săptămâni întregi, fără să vezi niciun animal și fără să întâlnești nicio ființă umană, civilizația, indiferent cât de măruntă sau primitivă, devine o surpriză uluitoare. Pentru cei unsprezece oameni din cele cinci mașini Land Rover, plus cinci ghizi, vederea unei așezări omenești fu o mare ușurare. Transpirați și murdari, obosiți după o săptămână de mers prin pustietate, aventurașii turiști aflați în expediția de douăsprezece zile *Safari de-a lungul Deșertului Sahara* organizată de Backworld Explorations, erau extrem de fericiți să vadă alți oameni și să dea de apă pentru baie.

Zăriră satul Asselar din Mali, izolat în regiunea aridă din centrul Saharei. Casele de pământ erau strânse în jurul unei fântâni, în fundul secat a ceea ce trebuie să fi fost o matcă străveche de râu. La margine, erau împrăștiate ruinele a peste o sută de case și în spatele lor se aflau malurile joase, coborâte sub câmpia aluvionară. De la distanță, satul era aproape imposibil de observat, din cauza construcțiilor bătute de vreme ce păreau că se contopesc cu peisajul auster și lipsit de orice culoare.

– Am ajuns, le spuse maiorul Ian Fairweather, conducătorul safariului, turiștilor obosiți și prăfuiți care ieșeau din mașini și se strângeau în jurul lui. E greu de crezut că Asselar a fost cândva o răscruce

LIBRIS We know books

culturală a vestului Africii. Timp de cinci secole, a fost un important punct de aprovizionare cu apă pentru marile caravane comerciale și pentru cele cu sclavi care treceau pe aici, spre nord și spre est.

– De ce a intrat în declin? întrebă o canadiană frumoasă, în tricou cu spatele gol și pantaloni scurți.

– O serie de războaie cu maurii și francezii, abolirea sclaviei, dar, în principal, din cauza faptului că rutele comerciale s-au mutat spre sud și vest, spre țărmurile marine. Lovitura mortală a venit acum circa patruzeci de ani, când fântânile au început să sece. Singura fântână care mai aprovizionează satul a fost săpată la cincizeci de metri adâncime.

– Nu e tocmai un paradis metropolitan, mormăi un bărbat solid cu un puternic accent spaniol.

Maiorul Fairweather se strădui să zâmbească. Era un bărbat înalt, fost ofițer în Marina Regală Britanică. Pufăia tot timpul dintr-o țigară cu filtrul lung și vorbea rar, pronunțând distinct fiecare cuvânt.

– În Asselar nu mai locuiesc acum decât vreo câteva familii de tuaregi care au renunțat la viața de nomazi. Trăiesc, în principal, de pe urma unor turme mici de capre, cultivă bucăți de teren nisipos irigate cu apă cărată din fântâna din centrul satului și adună o mână de pietre prețioase din deșert, le șlefuiesc și le duc cu cămilele în orașul Gao, unde le vând ca suveniruri.

Un avocat londonez, îmbrăcat impecabil în costum de safari kaki și cască, arătă cu bastonul de abanos spre sat:

– Mie mi se pare abandonat. Îmi amintesc că în broșură spuneați că grupul nostru va fi „vrăjit de muzica romantică a deșertului și de dansurile băștinașilor la lumina focurilor de tabără din Asselar".

– Sunt sigur că omul nostru, care a venit înainte, a aranjat totul astfel încât să vă simțiți și să vă distrați bine, îl asigură Fairweather pe un ton plin de încredere. Privi o clipă spre soarele care apunea în spatele satului: Se va lăsa întunericul în curând. Ar fi bine să intrăm în sat.

– Există vreun hotel? întrebă canadiana.

Fairweather își reprimă o privire agasată:

– Nu, doamnă Lansing, ne vom pune corturile în ruinele de lângă sat.

Toți turiștii gemură la unison. Speraseră să doarmă în camere cu paturi moi și toalete private. Un lux de care în Asselar probabil că nu se auzise încă.

Grupul urcă din nou în mașinile care porniră pe o potecă bătătorită, prin valea râului, până ajunseră pe drumul principal ce străbătea satul. Pe măsură ce se apropiau, era tot mai greu să își imagineze un trecut plin de glorie. Străzile erau doar niște cărări înguste, acoperite cu nisip. Satul părea mort și emana un sentiment de înfrângere. Nu se vedea nicio lumină și nu se auzea niciun lătrat de câine. Nu zăriră niciun semn de viață în casele de pământ, de parcă locuitorii acestora își strânseseră lucrurile și dispăruseră în deșert.

Fairweather începu să se îngrijoreze. Ceva nu era în regulă. Omul pe care îl trimisese înainte în recunoaștere nu se vedea pe nicăieri. O clipă, zări un animal mare în pragul unei uși. Dar acesta dispăru atât de repede, încât își spuse că nu fusese decât o umbră aruncată de Land Roverurile în mișcare.

Gașca lui veselă de turiști avea să mormăie în seara aceasta, se gândi. Și asta numai din vina agenților de publicitate care exagerau cu mult farmecul deșertului. „Ocazia de a lua parte la o expediție unică în viață de-a lungul nisipurilor nomade ale Saharei", recită el în gând. Era gata să parieze salariul pe un an că autorul reclamei nu se aventurase niciodată dincolo de coasta Doverului.

Se aflau la optzeci de kilometri de șoseaua transsahariană și la vreo două sute patruzeci de orașul Gao de pe fluviul Niger. Expediția avea destulă mâncare, apă și combustibil pentru restul călătoriei, așa că Fairweather se gândi să ocolească Asselarul dacă se ivea vreo problemă neprevăzută. Siguranța turiștilor firmei Backworld Explorations era pe primul loc și, în douăzeci și opt de ani, nu pierduseră niciunul, cu excepția instalatorului american ieșit la pensie care sâcâise o cămilă și primise drept răsplată pentru prostia sa o copită în cap.

LIBRIS We know books

Începu să se întrebe de ce nu vedea nicio capră și nicio cămilă. Pe străzile acoperite de nisip nu se zărea nicio urmă, ci doar semne ciudate de gheare și adâncituri rotunde ce mergeau în paralel, ca cele lăsate de doi bușteni târâți prin praf. Micuțele case tribale, construite din piatră și acoperite cu pământ roșiatic, păreau mai părăginite decât ultima oară când trecuse pe acolo cu un safari, cu nu mai mult de două luni în urmă.

Hotărât, ceva nu era în ordine. Chiar dacă, din cine știe ce motiv, locuitorii abandonaseră locul, omul pe care îl trimisese înainte ar fi trebuit să fie aici să îi întâmpine. Ibn Hajib nu îl dezamăgise niciodată în toți anii în care umblaseră prin Sahara împreună. Hotărî să își lase turiștii să se odihnească și să se spele la fântână, iar apoi să își ridice corturile puțin mai departe, în deșert. Trebuia să fie cu ochii în patru, gândi el scoțându-și vechea pușcă-mitralieră Pachett dintr-un compartiment dintre scaune și punându-și-o între genunchi. Pe gura țevii fixase un amortizor Invicta, ceea ce făcea arma să semene cu o țeavă prelungă, din care ieșea în afară un încărcător curbat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă doamna Lansing, care mergea, împreună cu soțul ei, în Land Rover-ul lui Fairweather.

– E doar o precauție ca să îi sperii pe cerșetori, minți Fairweather.

Opri mașina și merse înapoi, avertizându-i pe șoferi să fie cu ochii în patru. Apoi se întoarse la Rover și porni mai departe spre centrul orășelului, străbătând străzile înguste și pline de nisip care nu erau așezate în vreo ordine anume. În cele din urmă, opri sub un curmal singuratic din mijlocul unei piețe mari, lângă fântâna circulară din piatră ce avea circa patru metri în diametru.

Studie solul nisipos din jurul fântânii la lumina ultimelor raze de soare ale zilei. Era înconjurat de aceleași urme ciudate pe care le văzuse pe străzi. Se uită în fântână. De-abia dacă văzu o reflecție slabă în adâncuri. Își aminti că apa avea un conținut crescut de minerale, ceea ce îi dădea un gust metalic și o culoare verzuie, lăptoasă. Cu toate acestea, potolise setea multor suflete, oameni și animale, de-a lungul secolelor. Dacă era și sănătoasă pentru stomacul neinițiat al turiștilor săi, nu îl mai interesa. Le spusese doar să se spele de transpirație și de praf, nu să o și bea.

Le ceru șoferilor să stea de pază și le arătă turiștilor cum să ridice găleata din piele de porc cu ajutorul unui scripete străvechi de care era legată o sfoară roasă. Imaginea exotică a muzicii deșertului și a dansului la lumina pâlpâitoare a focului de tabără fu dată repede uitării și toți începură să râdă și să se stropească cu apă, ca niște copii la o stropitoare de pe pajiște, într-o după-amiază fierbinte de vară. Bărbații se dezbrăcară până la talie și își dădură cu apă pe pielea goală, iar pe femei le interesă mai mult să se spele pe cap.

Scena comică era luminată în mod straniu de farurile Land Roverurilor, ce aruncau umbre mișcătoare pe zidurile tăcute ale orășelului, ca niște proiectoare de film. Șoferii priveau și râdeau, iar Fairweather merse în josul străzii și intră într-o casă ce se învecina cu o moschee. Zidurile erau vechi și dărăpănate. Intrarea dădea într-un tunel scurt, boltit, și apoi într-o curte plină cu atâtea gunoaie și moloz, că nu îi fu ușor să sară peste ele.

Intră în camera principală a casei și lumină cu lanterna în jur. Pereții erau de un alb prăfuit, tavanul, înalt și stâlpii, la vedere fixați peste o rogojină, asemănător cu acele *latilla viga* de pe tavanele din Santa Fe, în sud-vestul Americii. În ziduri erau o mulțime de nișe pentru păstrarea articolelor de gospodărie, dar acum toate erau goale și lucrurile erau împrăștiate și sparte pe podea, împreună cu mobila aruncată în toate părțile.

Pentru că nu părea să lipsească nimic, Fairweather se gândi că niște vandali devastaseră casa după ce ocupanții fugiseră, lăsând în urmă tot ce aveau. Apoi văzu o grămadă de oase într-un colț al camerei. Își dădu seama că sunt de om și se înspăimântă din ce în ce mai tare.

Lumina slabă a lanternei dădea naștere la tot felul de umbre care jucau feste ochiului. Putea să jure că văzuse un animal mare trecând repede prin fața unei ferestre ce dădea spre curte. Îndepărtă siguranța armei Patchett, nu atât de frică, cât dintr-un al șaselea simț care îl avertiză în privința pericolului ce pândea pe străduțele întunecate.

LIBRIS We know books

Se auzi un fâșâit din spatele unei uși închise ce dădea într-o mică terasă. Fairweather se apropie de ușă fără să facă zgomot, pășind încet pe lângă talmeș-balmeșul din cameră. Dacă se ascundea cineva acolo, acum amuțise. Fairweather ridică lanterna în fața lui cu o mână și cu cealaltă prinse strâns pușca-mitralieră, cu țeava îndreptată înainte. Apoi dădu un picior ușii care ieși din balamale și căzu pe podea înălțând un nor de praf.

Fără îndoială că era cineva acolo sau era *ceva?* Negru și sălbatic, ca un demon scăpat din iad, arăta ca o ființă subumană, legănându-se pe mâini și genunchi și privind fix în raza de lumină cu ochii roșii ca niște cărbuni aprinși.

Fairweather se dădu instinctiv un pas înapoi. Creatura se ridică pe genunchi și sări spre el. Fairweather apăsă calm trăgaciul, rezemându-și patul armei de mușchii încordați ai stomacului. Prin gura puștii ieși un șuvoi rapid de gloanțe de 9 mm cu vârful rotund, pocnind înăbușit ca floricelele de porumb.

Arătarea hidoasă scoase un sunet oribil ca un râgâit și se prăbuși, cu pieptul găurit. Fairweather se aplecă deasupra formei mototolite și o lumină cu lanterna. Trupul era murdar și complet gol. Ochii sălbatici, care rămăseseră deschiși, erau de un roșu aprins acolo unde ar fi trebuit să fie albi. Fața părea să aparțină unui băiat în vârstă de nu mai mult de cincisprezece ani.

Un val de groază îl copleși lăsându-l paralizat pentru câteva clipe. Știa acum de unde veneau urmele ciudate din nisip. Probabil că exista o întreagă colonie ce se târa prin sat. Se întoarse brusc și o luă la fugă spre piață. Dar era prea târziu, mult prea târziu.

Un puhoi de creaturi ieși urlând din întuneric și se aruncă asupra turiștilor care stăteau lângă fântână fără să bănuiască nimic. Șoferii fură înghițiți și ei în vâltoarea clocotitoare, înainte să apuce să strige sau să opună cea mai mică rezistență. Hoarda sălbatică se repezi în mâini și genunchi ca șacalii, doborându-i pe turiștii neînarmați și înfigându-și dinții în carnea lor.

Coșmarul oribil, luminat de farurile Land Roverurilor, deveni o babilonie frenetică de trupuri zvârcolinde, țipetele de teroare ale turiștilor intrați în panică amestecându-se cu urletele de moarte ale atacatorilor. Doamna Lansing țipă cuprinsă de groază și dispăru într-o mulțime încâlcită de trupuri. Soțul ei încercă să se cațere pe capota uneia dintre mașini, dar fu tras pe jos și mutilat ca un gândac de o ceată de furnici.

Nesăratul londonez răsuci vârful bastonului dând la iveală o spadă scurtă pe care începu să o rotească cu violență în jur ținând temporar la distanță mulțimea de arătări. Însă acestea păreau să nu se teamă de nimic și se aruncară imediat asupra lui.

Zona de lângă fântână era plină de trupuri care zvâcneau spasmodic. Spaniolul gras, șiroind de sânge de la mai multe mușcături, sări în fântână ca să scape, dar patru monștri înnebuniți săriră după el.

Fairweather se apropie în fugă, se lăsă pe vine și trase în atacatori, având grijă să nu nimerească vreunul din oamenii săi. Arătările, neauzind împușcăturile din arma cu amortizor, le ignorară prea înnebuniți sau prea indiferenți ca să observe că mai mulți de-ai lor se prăbușeau seceraţi lângă ei.

Fairweather omorâse vreo treizeci de criminali când trase și ultimul glonț. Rămase pe loc nemaiputând să facă nimic, nevăzut și neobservat până când toți șoferii și turiștii fură uciși și măcelul încetini, oprindu-se într-un târziu. Nu putea să își creadă ochilor: piața se transformase într-o morgă.

– Doamne, Dumnezeule, șopti el cu vocea înecată, privind cu oroare cum sălbaticii se aruncă asupra cadavrelor cu o frenezie de canibali și încep să rupă cu dinții carnea victimelor lor.

Continuă să privească cu o fascinație morbidă care se transformă încet în furie neagră în fața tragediei ce se desfășura în fața lui. Era prins în acest coșmar și nu putea decât să se uite plin de groază.

Criminalii care nu-i sfâșiau pe bieții turiști începuseră deja să distrugă Land Roverurile. Aruncau cu pietre în geam și își revărsau cruzimea de nepotolit asupra a tot ceea ce le era necunoscut.

Fairweather se dădu câțiva pași înapoi în întuneric, distrus la gândul că era de vină pentru moartea șoferilor săi și a turiștilor. Nu

LIBRIS We know books

reușise să le ofere siguranță și îi condusese fără să știe la un dezastru sângeros. Își blestemă neputința de a-i salva și lașitatea de a nu fi murit împreună cu ei.

Cu un imens efort de voință, își întoarse privirea dinspre piață și o luă la fugă pe străzile înguste, printre ruinele de la marginea orașului și prin deșert. Trebuia să se salveze ca să îi avertizeze și pe alți călători de masacrul ce îi aștepta în Asselar. Următorul oraș spre sud era prea departe ca să ajungă acolo fără apă, așa că o luă pe șosea spre est, sperând să treacă vreo mașină sau vreo patrulă guvernamentală înainte să moară răpus de arșiță.

Se orientă după Steaua Polară și porni să străbată deșertul cu pas rapid, știind că șansele lui de supraviețuire sunt aproape nule. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, dar vedea totul clar cu ochii minții și în urechi îi răsunau țipetele îngrozite ale celor care muriseră.

2

10 mai 1996
Alexandria, Egipt

Nisipul alb al plajei pustii ardea sub picioarele desculțe ale Evei Rojas, intrându-i printre degete. Rămase pe loc privind lung spre Marea Mediterană. În depărtare, apa, de un albastru de cobalt, căpăta o nuanță de smarald pe măsură ce devenea mai puțin adâncă și apoi era din ce în ce mai albastră acolo unde valurile spălau nisipul albicios.

Eva plecase din Alexandria cu o mașină închiriată și străbătuse o sută zece kilometri spre vest, apoi oprise pe plaja pustie aflată nu departe de orașul El Alamein, unde se dăduse o mare bătălie în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. Parcase dincolo de autostrada de coastă, își luase geanta de voiaj și trecuse de dunele joase până la țărm.

Purta un costum de baie roșu dintr-o singură bucată, care i se mula pe trup ca o a doua piele. Brațele și umerii îi erau acoperiți cu o cămașă asortată. Era plină de grație, cu trupul ferm și picioarele zvelte și bronzate. Părul roșcat-auriu era împletit într-o coadă ce îi ajungea aproape până la talie și strălucea în razele soarelui ca arama lustruită. Ochii albaștri îi luminau fața cu piele netedă și pomeți înalți. Avea treizeci și opt de ani, dar arăta de treizeci. Poate că nu avea să ajungă niciodată pe coperta revistei *Vogue*, dar era frumoasă și avea o vitalitate vibrantă pe care bărbații, chiar și cei mult mai tineri, o găseau foarte atrăgătoare.

LIBRIS We know books

Plaja părea pustie. Rămase pe loc întorcând capul și privind în susul și în josul plajei ca o căprioară vigilentă. Nu se vedea decât un jeep Cherokee, vopsit turcoaz și având pe ușă literele NUMA, parcat cam la o sută de metri mai sus, pe șosea. Trecuse pe lângă el când venise. Proprietarul jeepului nu se vedea nicăieri.

Soarele dimineții încălzise deja nisipul și îl simți fierbinte, când se îndreptă, desculță, spre apă. Se opri la câțiva metri de marginea apei și întinse un prosop de plajă. Se uită la ceas, apoi îl scoase și îl puse în geantă. Era zece fără zece. Își dădu cu o loțiune de plajă, apoi se întinse pe spate suspinând și lăsându-se în voia soarelui african.

Încă mai suferea din cauza schimbării de fus orar după zborul lung de la San Francisco la Cairo. Se mai adăugau și cele patru zile de nesfârșite ședințe de urgență cu doctori și colegi biologi în care dezbătuseră straniile maladii nervoase descoperite recent în toată partea de sud a Deșertului Sahara. Luase o pauză de la conferințele epuizante și nu voia decât să se odihnească în singurătate câteva ore înainte să plece în deșert în misiunea de cercetare. Simți cu plăcere briza mării răcorindu-i pielea, închise ochii și adormi imediat.

Când se trezi, Eva se uită din nou la ceas. Era unsprezece și douăzeci. Dormise o oră și jumătate. Loțiunea de plajă îi protejase pielea, care căpătase o nuanță palidă de roz. Se întoarse pe burtă și privi în jur. Doi bărbați în cămăși cu mâneci scurte și pantaloni scurți kaki veneau încet în direcția ei pe marginea apei. Se opriră brusc când își dădură seama că i-a văzut și se întoarseră prefăcându-se că se uită la o navă ce plutea în depărtare. Se aflau încă la cel puțin vreo două sute de metri de ea și nu le mai dădu atenție.

Brusc, ceva îi atrase interesul în apă, la distanță de țărm. Un cap cu păr negru ieși la suprafață. Eva își puse mâna deasupra ochilor, să vadă mai bine. Un bărbat cu mască și papuci de scufundător înota singur dincolo de brizanți. Părea să pescuiască cu sulița. Privi cum dispăru și rămase sub apă atât de mult, încât fu sigură că avea să se înece. Dar ieși din nou la suprafață și își continuă vânătoarea. După câteva minute, începu să înoate spre mal, trecând ca un expert prin

valuri și plutind spre zone cu apă mai puțin adâncă, unde se ridică în picioare.

Ținea un harpon ciudat ce avea în capete un cârlig lung și o mănușă chirurgicală. În cealaltă mână ținea câțiva pești, niciunul cântărind mai puțin de un kilogram și jumătate, prinși pe un inel de oțel atârnat de o curea și trecut prin urechile peștilor.

Era foarte bronzat, dar fața lui colțuroasă nu avea trăsături arabe. Părul negru ca tăciunele era lipit de cap de la apa sărată și soarele făcea să strălucească picăturile de apă agățate de părul încâlcit de pe piept. Era înalt, solid, cu umerii lați și mergea cu o grație greu de imaginat pentru majoritatea bărbaților. Bănui că avea în jur de patruzeci de ani.

Trecând pe lângă Eva, bărbatul o măsură de sus până jos. Era destul de aproape ca să îi vadă ochii de un verde opalin, cu albul ce înconjura irisul distingându-se clar. Se uită la ea cu atâta candoare, încât ea păru vrăjită. O parte din ea se temea că se va opri să spună ceva, iar cealaltă parte dorea să o facă, dar el îi zâmbi minunat arătându-și dinții albi, dădu din cap și trecu mai departe spre șosea.

Îl privi până dispăru în spatele dunelor, înspre zona unde văzuse jeepul cu NUMA scris pe ușă. „Ce e cu mine, gândi ea, puteam măcar să îi zâmbesc și eu." Apoi și-l scoase din minte, gândindu-se că ar fi fost oricum o pierdere de timp pentru că, probabil, nu vorbea engleza. Totuși, în ochii ei apăru o lumină care nu mai fusese acolo de mult timp. „Ce ciudat, își spuse ea, să te simți tânără și entuziasmată de un bărbat ciudat care s-a uitat la tine o clipă și pe care nu ai să îl mai întâlnești niciodată."

Simți nevoia să intre în apă să se răcorească, dar cei doi bărbați care se plimbau pe plajă se apropiaseră și mergeau între ea și valuri, așa că decise să aștepte până treceau. Nu aveau trăsăturile fine ale egiptenilor, ci nasul teșit, pielea foarte închisă la culoare și părul creț al celor care trăiau în marginea de sud a Saharei.

Se opriră și aruncară o privire furișă în susul și în josul plajei, probabil pentru a douăzecea oară. Pe urmă, fără veste, se repeziră asupra ei:

– Lăsați-mă în pace! țipă ea, instinctiv.

LIBRIS We know books

Încercă cu disperare să se lupte, dar unul din ei, un bărbat cu ochi vicleni, mustață neagră groasă și față de șobolan, o prinse de păr și o răsuci pe spate. Un fior rece de teamă o copleși când celălalt bărbat, zâmbind sadic cu dinții îngălbeniți de tutun, se lăsă în genunchi și se așeză peste coapsele ei. Cel cu față de șobolan se așeză călare pe pieptul ei, apăsându-i brațele cu picioarele și îngropând-o adânc în nisip. Era țintuită la pământ, total neajutorată, neputând să își miște decât degetele și labele picioarelor.

Ciudat, în ochii lor nu se vedea niciun fel de dorință. Niciunul din ei nu făcu vreo încercare să îi smulgă costumul de baie. Nu păreau să aibă de gând să o violeze. Eva scoase iar un țipăt strident. Dar nu îi răspunse decât zgomotul valurilor. Nu mai era nici țipenie de om pe plajă.

Pe urmă, mâinile bărbatului cu față de șobolan îi acoperiră nasul și gura și începu să o sufoce calm și hotărât. Greutatea lui pe coastele ei o făcea oricum să respire cu greutate, iar acum niciun pic de aer nu îi mai ajungea în plămâni.

Ca hipnotizată și copleșită de spaimă, își dădu seama că voiau să o omoare. Încercă să țipe din nou, dar nu ieși decât un sunet înăbușit. Nu simțea niciun fel de durere, doar panică oarbă și o amorțeală surprinzătoare.

Încercă, disperată, să scape de mâinile care îi apăsau fața, dar brațele îi erau prinse ca într-o menghină. Plămânii ei cereau aer. Privirea începu să i se întunece. Se luptă să nu își piardă cunoștința, dar simți că alunecă. Îl văzu pe bărbatul care stătea pe coapsele ei privind-o peste umărul ucigașului și își dădu seama că fața lui întinsă într-un rânjet avea să fie ultima imagine pe care o va vedea.

Eva închise ochii, apropiindu-se de marginea neantului. Îi trecu prin minte că nu era decât un coșmar ce avea să dispară când va deschide ochii. Trebuia să își ridice pleoapele și să arunce o ultimă privire realității.

Chiar *era* un coșmar, gândi ea aproape cu veselie. Bărbatul cu dinții pătați nu mai rânjea. O bară subțire din metal îi ieșea din ambele

tâmple, ca o săgeată de ultimul tip, care poate să-ți străpungă craniul. Fața atacatorului păru să se prăbușească și căzu pe spate peste picioarele ei, cu brațele deschise larg ca și cum fusese crucificat.

Cel cu față de șobolan era atât de hotărât să o omoare, că nu observă ceea ce i se întâmplase prietenului său. Apoi, pentru o secundă sau două încremeni, când două mâini mari apărură și îi prinseră bărbia și creștetul capului. Eva simți cum presiunea de pe nasul și buzele ei dispare, în timp ce asasinul își ridica brațele și trăgea furios de mâinile care îi prinseseră capul. Acest nou eveniment, și el total neașteptat, nu făcu decât să îi mărească Evei șocul și senzația de irealitate.

Înainte să leșine, auzi un zgomot scrâșnit, ca atunci când muști dintr-un cub de gheață și zări pentru o secundă ochii ucigașului, larg deschiși, bulbucați, privind fix fără să vadă din capul care fusese răsucit cu 360 de grade.

LIBRIS | We know books

3

Când se trezi, Eva simţi pe faţă razele fierbinţi ale soarelui și auzi zgomotul valurilor ce se spărgeau pe ţărmul african. Deschise ochii clipind des și i se păru cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată. Gemu și se mișcă privind cu ochii micșoraţi plaja orbitoare, panorama scăldată în lumina soarelui, de o mare frumusețe. Se ridică brusc cu ochii măriţi de frică, amintindu-și atacul. Dar ucigașii dispăruseră. Oare existaseră cu adevărat? Începu să se întrebe dacă nu avusese, cumva, halucinaţii.

– Bine că ţi-ai revenit, auzi o voce de bărbat. M-am temut că ai intrat în comă.

Eva se întoarse și privi faţa zâmbitoare a pescarului care stătea în genunchi, lângă ea:

– Unde sunt cei care au încercat să mă omoare? întrebă ea, speriată.

– Au plecat odată cu mareea, răspunse străinul cu o veselie de gheaţă.

– Cu mareea?

– Am fost învăţat să nu las gunoaie pe plajă. I-am târât la distanţă de ţărm și ultima oară când i-am văzut pluteau spre Grecia.

Rămase cu ochii la el, scuturată de un fior rece:

– I-ai omorât.

– Nu erau persoane drăguţe.

– I-ai omorât, repetă ea amorţită.

Era galbenă la faţă și arăta de parcă era gata să vomite:

– Eşti un criminal, ca și ei.

El își dădu seama că era încă în stare de șoc și nu judecă prea clar. Ochii ei erau plini de repulsie. Dădu din umeri și zise:

– Ai fi preferat să stau deoparte?

Teama și repulsia dispărură încet din ochii ei. Îi luă un minut să își dea seama că străinul o salvase de la o moarte violentă:

– Nu, iartă-mă, te rog. Mă port prostește. Mi-ai salvat viaţa și nu știu nici măcar cum te cheamă.

– Dirk Pitt.

– Eu sunt Eva Rojas.

Se simţi ciudat de fâstâcită când el îi zâmbi cu căldură și îi strânse mâna ușor. Văzu doar îngrijorare în ochii lui și teama o părăsi:

– Eşti american.

– Da, lucrez pentru NUMA[1]. Facem un studiu arheologic pe fluviul Nil.

– Credeam că ai plecat înainte să fiu atacată.

– Aproape, dar prietenii tăi m-au făcut curios. Mi s-a părut ciudat că și-au parcat mașina la un kilometru distanţă și apoi au venit pe plajă direct spre tine. Așa că am stat să văd ce au de gând.

– Norocul meu că eşti un om suspicios.

– Ai idee de ce au încercat să te omoare? întrebă Pitt.

– Probabil că erau bandiţi care ucid și jefuiesc turiștii.

El clătină din cap:

– Nu jaful îi interesa. Nu erau înarmaţi. Cel care a vrut să te sufoce și-a folosit mâinile, nu o bandă sau o cârpă. Și n-au încercat să te violeze. Nu erau asasini profesioniști, altfel am fi amândoi morţi. Foarte ciudat! Pariez salariul pe o lună că au fost plătiţi de cineva care îţi dorește moartea. Te-au urmărit în locul ăsta retras ca să te omoare și apoi să îţi toarne apă sărată pe nas și pe gât. După aceea te-ar fi aruncat în apă ca să pară că te-ai înecat. Asta ar explica de ce au încercat să te sufoce.

[1] NUMA (National Underwater and Marine Agency) – Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice și Marine.

LIBRIS We know books

– Nu îmi vine să cred toate astea, spuse ea, ezitând. Nu are niciun sens. Sunt doar o biochimistă, specializată în efectele materialelor toxice asupra oamenilor. Nu am dușmani. De ce Dumnezeu să vrea cineva să mă omoare?

– Nu mă pot aventura să ghicesc, dat fiind că abia te-am cunoscut.

Eva își masă ușor buzele învinețite:

– E o nebunie.

– De cât timp ești în Egipt?

– Doar de câteva zile.

– Trebuie să fi făcut tu ceva care a înfuriat al naibii de tare pe cineva.

– În niciun caz pe vreun nord-african, zise ea stând în cumpănă. Am venit aici să îi ajut.

El privea nisipul dus pe gânduri:

– Așadar, nu ești în vacanță.

– Munca mea m-a adus aici, spuse Eva. Zvonuri despre anomalii fizice ciudate și perturbări psihice printre nomazii din sudul Saharei au ajuns la urechile Organizației Mondiale a Sănătății. Eu sunt membră a unei echipe internaționale de oameni de știință trimiși aici să facă investigații.

– N-ar fi un motiv de crimă, admise Pitt.

– Cu atât mai ciudat. Eu și colegii mei ne aflăm aici ca să salvăm vieți. Nu reprezentăm nicio amenințare pentru nimeni.

– Crezi că epidemia din deșert e cauzată de toxine?

– Nu știm încă nimic sigur. Nu avem date suficiente ca să tragem o concluzie. La prima vedere, cauza pare să fie o boală contagioasă, dar sursa acesteia e un mister. Nu există nicio fabrică de chimicale sau vreun depozit de deșeuri periculoase pe o rază de sute de kilometri de zonele în care s-au raportat simptomele.

– Cât de răspândită e problema?

– Peste opt mii de cazuri au izbucnit în Mali și Niger în ultimele zece zile.

Pitt ridică din sprâncene:

– Un număr incredibil pentru o perioadă atât de scurtă. De unde știți că epidemia nu e cauzată de o bacterie sau de un virus?

– Cum am zis, sursa e un mister.

– Ciudat că presa n-a scris nimic.

– Organizația Mondială a Sănătății a insistat să nu se publice nimic până nu se determină cauza. Bănuiesc că au făcut-o ca să prevină știrile de senzație și panica.

Pitt aruncă, din când în când, o privire în jur. Observă mișcare în spatele dunelor joase de la marginea șoselei.

– Ce planuri ai?

– Plec cu echipa mâine-dimineață, să începem cercetările pe teren.

– Sper că știi că în Mali poate izbucni în orice clipă un război civil sângeros.

Ea dădu din umeri cu indiferență:

– Guvernul a fost de acord să le asigure cercetătorilor o pază puternică tot timpul, spuse ea, apoi se opri și îl privi lung. De ce îmi pui toate întrebările astea? Parcă ai fi agent secret.

Pitt izbucni în râs:

– Sunt doar un inginer marin care nu îi suportă pe cei care vor să ucidă femei frumoase.

– Poate că m-au confundat cu altcineva? zise ea cu speranță.

Pitt o măsură de sus până jos, apoi o privi în ochi:

– Nu știu de ce, dar nu cred că a fost așa…

Se ridică brusc privind fix spre dune. Mușchii i se încordară. O apucă pe Eva de încheietura mâinii și o ridică în picioare.

– E timpul să mergem, zise el luând-o la fugă și trăgând-o după el.

– Ce faci? vru ea să știe clătinându-se în spatele lui.

Pitt nu îi răspunse. Mișcarea din spatele dunelor se transformase într-un fir de fum ce se îngroșa din ce în ce mai tare. Își dădu seama imediat că un alt ucigaș sau poate mai mulți, dăduseră foc mașinii închiriate a Evei ca să îi țină pe loc până primeau ajutoare.

LIBRIS We know books

Acum vedea și flăcările. Dacă și-ar fi luat suliţa...? Nu! Nu se amăgea singur. Suliţa nu putea să ţină piept unei arme de foc. Singura lui speranţă era că nici acest asasin nu era înarmat și că nu văzuse jeepul lui.

Avea dreptate în prima privinţă, dar se înșela în cea de-a doua. După ce urcară pe ultima dună, văzu un bărbat cu pielea închisă la culoare care ţinea în mână un ziar împăturit ca o torţă. Intrusul încerca să spargă parbrizul ca să poată incendia interiorul jeepului. Nu era îmbrăcat ca ceilalţi. Purta un turban alb complicat, înfășurat în așa fel încât nu i se vedeau decât ochii. Corpul îi era acoperit de un fel de caftan larg, ce îi flutura în jurul gleznelor. Nu îl observă pe Pitt apropiindu-se cu Eva după el.

Pitt se opri și îi șopti Evei la ureche:

– Dacă o dau în bară, fugi în șosea și oprește prima mașină care trece, zise el, apoi ţipă: Stai pe loc!

Luat prin surprindere, bărbatul se învârti pe loc și îi privi amenințător. Imediat, Pitt își coborî capul și atacă. Bărbatul aruncă în faţă ziarul aprins, dar capul lui Pitt îl lovise deja în piept, spărgându-i sternul și rupându-i coastele. În același timp, Pitt îl lovi cu pumnul în vintre.

Amenințarea din ochii bărbatului fu înlocuită de șoc. Icni și i se tăie respiraţia. Atacul sălbatic al lui Pitt îl aruncă în spate.

Ziarul aprins zbură în spatele lui Pitt și ateriză pe nisip. În ochii bărbatului apăru o expresie de durere și teroare. Faţa i se învineţi și se prăbuși. Pitt îngenunche repede și îl căută prin buzunare. Nu avea nimic, nici arme, nici acte. Nici măcar mărunţiș sau un pieptene.

– Cine te-a trimis, amice? întrebă Pitt luându-l de gât și scuturându-l, cum scutură dobermanul un șobolan.

Reacţia nu fu cea la care se aștepta Pitt. Deși avea dureri groaznice, bărbatul îi aruncă o privire sinistră – o privire, gândi Pitt, ca a cuiva care râde la urmă. Apoi bărbatul cu pielea întunecată rânji, arătându-și un șir de dinţi albi din care lipsea unul. Deschise puţin gura, apoi și-o încleștă. Pitt își dădu seama prea târziu că mușcase o pastilă de cianură învelită în cauciuc. Fusese ascunsă în gură ca dinte fals. Îi apărură spume la gură. Pastila otrăvitoare era foarte puternică și moartea surveni rapid. Pitt și Eva priviră neputincioși cum se stingea. Ochii îi rămaseră deschiși, goi și reci ca gheaţa.

– E...? Evei i se frânse vocea, apoi încercă din nou: E mort?

– Cred că se poate spune că și-a dat duhul, zise Pitt fără să arate niciun semn de remușcare.

Eva se sprijini de braţul lui. Avea mâinile reci și tremura din cauza șocului. Ochii îi erau plini de groază. Nu mai văzuse pe nimeni murind până atunci. Îi veni să vomite, dar reuși să își controleze stomacul.

– De ce s-a sinucis? murmură ea. Ce motiv a avut?

– Să îi protejeze pe cei care au legătură cu atentatul eșuat la viaţa ta, îi răspunse Pitt.

– A fost în stare să își ia viaţa ca să nu dea pe nimeni de gol? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Un fanatic loial șefului său, zise Pitt încet. Bănuiesc că, dacă nu lua cianura singur, ar fi fost ajutat.

Eva clătină din cap:

– E o nebunie. Vorbești deja de o conspiraţie!

– Privește realitatea în faţă: cineva și-a dat multă silinţă să te elimine. O privi fix. Arăta ca o fetiţă pierdută într-un magazin universal: Ai un dușman care nu te vrea în Africa. Dacă vrei să trăiești, îţi sugerez să iei următorul avion spre Statele Unite.

Ea păru descumpănită:

– Nu pot să fac asta, câtă vreme există oameni care mor.

– Te lași greu convinsă, zise el.

– Pune-te în locul meu.

– Mai bine mă pun în locul colegilor tăi. Probabil că și ei sunt pe lista neagră. Ar fi cazul să ne întoarcem la Cairo și să-i avertizăm. Dacă toate astea au vreo legătură cu cercetarea voastră, și viețile lor sunt în pericol.